

[Lykketoft]

dingsskatten på fast ejendom efter en årrække; det gjorde vi som bekendt i 1982.

Forslaget her får ikke nogen provenumæssig betydning, hvis man tænker sig det iværksat i 1985; der er ingen, der bliver ramt, men det har en indbygget virkning i sig i retning af at dæmpe eventuelle fremtidige ekstraordinære værdistigninger på jord, og det er præcis det, der er formålet med det.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Jeg forstår ikke hr. Lykketofts ræsonnementer, men hr. Lykketoft vil måske være så rar at løse det lille problem.

Det, socialdemokraterne siger, er, at det er nettoydelsen, der interesserer en eventuel køber, og det kan vi hurtigt blive enige om. Men samtidig ved vi jo også, at fast ejendom og jord må blive en mangelvare – det er også et argument, socialdemokratiet har fremført. Det vil sige, at prisen på grunde og ejendomme er afhængig af udbud og efterspørgsel, og det betyder, at hvis man har en værdistigningsafgift, som går i statskassen, vil den, der sælger en mangelvare, unægtelig tage højde for det og kræve noget mere, fordi han ved, at den anden er tvunget til at købe. Men den, der køber, bliver under alle omstændigheder ringere stillet, fordi han kun har nettoydelsen at henholde sig til. Hvad enten det skyldes skatter, afgifter eller andet, er han tvunget til at betale markedsprisen, men det, socialdemokratiet vil, er at kanalisere endnu flere midler over i statskassen, og det må sammenlagt betyde, at ejendomspriserne og grundpriserne stiger; altså bliver den stakkels køber stillet endnu ringere, end han nogen sinde har været før.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg kan ikke sige andet om det, end at hr. Maisteds ræsonnement ikke svarer til den nationaløkonomi, jeg har lært om udbud og efterspørgsel, men sådan kan man jo have opnået så forskellig en erkendelse og lærdom her i verden.

Det, jeg bare ville sige sådan for en ordens skyld – nu snakkede hr. Maisted om statskassen – er for det første: værdistigningselementet i det her forslag giver ingen penge i første

omgang. Forhåbentlig giver det aldrig nogen penge, for det medvirker til at dæmpe den fremtidige stigning på ejendomspriserne, det er faktisk hovedformålet med det. Hvis det giver lidt penge, så kommer de ikke i statskassen, så kommer de i de kommunekasser, som regeringen og et folketingsflertal har røvet så mange penge op af i de senere år.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Det er da muligt, at hr. Lykketoft har lært en særlig form for nationaløkonomi, men det er da klart, at en vare må stige, hvis efterspørgslen er større end udbuddet, og hvis man lægger en række afgifter på en vare, er det da klart, at varen stiger. Køberen må altså betale mangelvaren med en pris, der omfatter både afgifter, skatter og værdistigninger, eller hvad pokker man vil kalde det, plus den gevinst, som sælgeren selvfølgelig vil have yderligere, fordi der er tale om en mangelvare. Det er ligegyldigt, hvor pengene havner til sidst, prisen vil selvfølgelig stige, når der er tale om en vare, der er mangel på.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg skal for at forkorte debatten kun opfordre hr. Maisted til at læse den udmærkede betænkning, der er kommet, betænkning nr. 1024 om ejendomsskatternes rolle i den kommunale finansiering. Det er en udmærket redegørelse for, hvordan ejendomsskatter virker, og så er der i øvrigt kun at føje til, hr. Maisted, at der ikke bliver en større mangel på fast ejendom, fordi man hæver ejendomsskatten. Det, folk er villige til at betale i ydelser, er det samme, men det, sælgeren kan få, er noget mindre, hvis ejendomsskatten er lidt højere. Så enkelt er det.

Formanden:

Vi skal videre i ordførrækken, og kun hvis der er noget nyt at tilføje, får hr. Maisted ordet for en kort bemærkning, ikke til en gentagelse.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Det bliver heller ikke nogen gentagelse.